

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/1253/2015
Identifikačné číslo spisu: 5113228605
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5113228605.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K., bývajúceho v X. zastúpeného JUDr. Františkom Fenikom, advokátom, so sídlom v Žiline, Predmestská 25, proti žalovanej Q., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hagara-Hagarová, s.r.o., so sídlom v Žiline, Daniela Dlabača 35, o uloženie povinnosti strpieť odobratie urny s pozostatkami zomrelého, vedenom na Okresnom Žilina pod sp. zn. 4 C 245/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 17. decembra 2014 sp. zn. 6 Co 400/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 17. januára 2014 č. k. 4 C 245/2013-85 návrh žalobcu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej na účet jej právneho zástupcu trovy konania vo výške 246,80 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie v konaní o vydaní urny s pozostatkami zomrelého opierajúc sa o § 2 písm. a/, b/, d/, e/, o/, p/, q/, r/, y/, aa/, ab/, af/, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 11 písm. j/, k/, § 19 ods. 7, 8 a 9 zákona č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve v platnom znení (ďalej aj „zákon o pohrebníctve“) dôvodil, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že spoločné ľudské pozostatky O., nar. XX. marca XXXX, zomr. v X., boli uložené do hrobového miesta č. 14755, na Starom cintoríne, ktoré bolo prenajaté prenajímateľom Mesta Žilina, v zastúpení prevádzkovateľa pohrebiska: FUNERAL & spol. s.r.o., nájomkyni C. na dobu neurčitú. Žalobca sa zmeneným návrhom na začatie konania domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým súd žalovanej uloží povinnosť strpieť odobratie urny s pozostatkami zomrelého O., uloženého na pohrebnom mieste č. BL 37/28/12, žalobcom - otcom zomrelého syna O. a umožní žalobcovi uložiť pozostatky nebohého clo hrobového miesta č. 15334 na Novom cintoríne. Okresný súd dospel k záveru, že pri rozhodovaní prejednávaneho sporu je potrebné aplikovať analógiu legis, čo sa týka dispozície so spoločnými ľudskými ostatkami, ustanovenia § 19 ods. 7, 8 a 9 zákona o pohrebníctve, (ktoré upravujú len exhumáciu ľudských ostatkov uložených v hrobe - § 2 písm. ab/ a § 19 ods. 1 cit. zákona), keďže zákon o pohrebníctve neupravuje osobitne exhumáciu ľudských ostatkov uložených na urnovom

mieste (§ 2 písm. y/ cit. zákona). V konaní bolo preukázané, že spolnené ľudské pozostatky nebohého Richarda Bruna boli uložené do urny, ktorá bola vydaná žalovanej a následne bola urna so spolnenými ľudskými pozostatkami uložená do hrobového miesta č. BL 37/28/12. Pozostatky nebohého Richarda Bruna boli pochované (§ 2 písm. o/ cit. zákona), preto je možné tieto pozostatky exhumovať len na žiadosť obstarávateľa pohrebu alebo blízkej osoby (§ 19 ods. 7 písm. b/ cit. zákona), pričom túto žiadosť má žiadateľ podať prevádzkovateľovi pohrebiska, na ktorom sú ľudské ostatky uložené. Ďalej súd konštatoval, že žalobca žiadosť o exhumáciu, resp. premiestnenie spolnených ľudských ostatkov doteraz prevádzkovateľovi pohrebiska nepodal, a preto okresný súd dôvodil, že návrh na začatie konania bol podaný na súd predčasne. Uviedol, že až potom, ako prevádzkovateľ pohrebiska žiadosti žalobcu o exhumáciu nevyhovie, rozhodne o nej súd. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 142 ods. 1 a 149 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 17. decembra 2014 č. k. 6 Co 400/2014-126 rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 17. januára 2014 č. k. 4 C 245/2013-85 potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania v sume 83,89 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd dospel k záveru, že vo veci samej súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého vyplynul zistený skutkový stav, na ktorý správne aplikoval príslušné právne normy, a teda vec správne právne posúdil. V zmysle § 157 ods. 2 a § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal aj na správnosť a dostatočnosť dôvodov, na ktoré krajský súd v podstatných bodoch odkazuje. K spornej otázke premiestnenia spolnených ľudských ostatkov nebohého syna žalobcu O. uviedol aj to, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že podal u prevádzkovateľa pohrebiska žiadosť o exhumáciu, resp. o premiestnenie spolnených ľudských ostatkov jeho syna. Námietku žalobcu, že žiadosť o premiestnenie urny adresovaná Mestskému úradu v Žiline dňa 18. novembra 2003 a odpoveď Mesta Žilina na túto žiadosť zo dňa 13. decembra 2003 bola pripojená k opravnému prostriedku, keďže táto skutočnosť nevyplývala z obsahu spisového materiálu, označil za nedôvodnú. Vzhľadom na ustanovenia § 120 ods. 4 a § 205a ods. 1 O.s.p. bol žalobca podľa riadneho poučenia povinný označiť alebo predložiť v konaní pred okresným súdom všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie za skončené, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci okresný súd postupoval v súlade s § 132 O.s.p. Rovnako sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobcu, ktorý tvrdil, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, pretože pri vyhlásení rozsudku vychádzal zo skutkového stavu zisteného v čase jeho vyhlásenia tak, ako to ustanovuje § 154 ods. 1 O.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd taktiež zdôraznil, že odlišné (subjektívne) hodnotenie vlastných argumentov žalobcom, resp. jeho neakceptovanie záverov súdu prvej inštancie, nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu. Súčasťou tohto základného práva totiž nie je aj právo na procesný úspech, teda, nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak súd nevyhovie procesnému alebo meritórnemu návrhu účastníka (strany sporu). Zároveň poznamenal, že § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať v prípade, ak by súd svojím rozhodnutím mal konštituovať doteraz neexistujúcu povinnosť. Odvolací súd potvrdil ako vecne správny aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách konania v prvej inštancii, ktorý zodpovedá zákonným ustanoveniam citovaným v napadnutom rozhodnutí. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Krajský súd nepripustil proti tomuto rozhodnutiu dovolanie, pretože mal za to, že nejde o otázku zásadného právneho významu.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“). Namietal porušenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., odňatie možnosti konať pred súdom, pretože žiadal odvolací súd o prejednanie veci na pojednávaní, odvolací súd pojednávanie nevytýčil a nevysporiadal sa s týmto návrhom, tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd dovolanie pripustil, rozsudky súdov oboch nižších inštancií zrušil, vec im vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalovanú na náhradu trov dovolacieho konania. Požiadal tiež o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru žalobcu prípustnosť dovolania v tejto veci je daná, nakoľko v nej ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Odvolací súd sa riadne ani s týmto návrhom na pripustenie dovolania nevysporiadal (odôvodnenie je nedostatočné a neúplné) a

procesné pochybil, keď vo výroku rozhodnutia neuviedol, že dovolanie nepripúšťa. Dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., podľa názoru dovolateľa vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia veci oboma súdmi. Túto nesprávnosť dôvodili tým, že súdy aplikovali iba ustanovenia zákona č. 131/2010 Z. z. o pohrebniectve, ktorý je verejnoprávnu normou a nemôže sa uplatňovať v občianskoprávných a špeciálne rodinných vzťahoch. Argumentoval, že si uplatňuje nárok nie ako obstarávateľ pohrebu, ale ako príbuzný zomrelého (najbližší) v priamom stupni zostupnej línie - ako otec, o práve ktorom tvrdí, že je silnejšie ako právo žalovanej pri aplikácii stupňa príbuznosti podľa princípu § 116 a 117 Občianskeho zákonníka. Poukázal tiež na nedostatočné posúdenie sporu aj z hľadiska dobrých mravov podľa § 3 Občianskeho zákonníka, čím podľa neho prejednávajú vec aj odvolací súd nesprávne právne posúdil, keď dovolateľ predložil dôkazy o konaní žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, podľa ktorých podmieňovala žalovaná vydanie urny súhlasom žalobcu s vykonaním úkonov v rámci procesu umelého oplodnenia v projekte ISKARE. Konštatoval, že sa necítil byť morálne a ľudsky oprávnený dať súhlas na vznik nového života, keďže pred smrťou svojho syna nemal vedomosť o tom, že by spolu plánovali potomstvo, resp. že by mal záruku, že by skutočne vznikol nový život z biologického materiálu jeho syna. Záverom uviedol, že súdy mali nárok žalobcu posudzovať ako občianskoprávny vzťah, špecificky rodinný a mali uviesť, či je konanie žalovanej v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdenie, že takéto právne vzťahy - nakladanie s ľudskými ostatkami nie je špecificky a špeciálne právne upravené považuje za nedostatočné s odkazom na § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť a dovolateľa zaviazat' k náhrade trov dovolacieho konania, ktoré vyčíslila a špecifikovala.

Dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu bolo podané osobne na okresnom súde 03. marca 2015, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“), ktorý počnúc 01. júlom 2016 bol zrušený Civilným sporovým poriadkom zákonom č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „CSP“). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 „CSP“ platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že uvedené dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 01. júlom 2016 (03. marec 2015), t.j. za účinnosti O.s.p., dovolací súd s ohľadom na § 470 ods. 2 CSP posudzoval prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalobcu v zmysle O.s.p. v znení do 30. júna 2016.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu boli upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p. Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte právny názor nevyslovil. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorému z procesných pochybení taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p.

9. Predmetné dovolanie smerujúce voči potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu by bolo procesné prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Dovolateľ v dovolaní namietal, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., keď odvolací súd nenariadil pojednávanie a mal uviesť neprípustnosť podať dovolanie vo svojom výroku, pretože podľa jeho názoru išlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z obsahu dovolania možno vyvodíť, že dovolateľ tiež namieta nedostatok riadneho odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

10. O vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo vtedy, keď sa účastníkovi odníme možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesné nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo niektoré z týchto práv odňaté.

11. V súvislosti s tvrdením dovolateľa o povinnosti odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie dovolací súd uvádza, že odvolací súd mohol konať o odvolaní s pojednávaním alebo bez pojednávania s poukazom na § 214 ods. 2 O.s.p. umožňujúci odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p., rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak sú splnené zákonné podmienky. Na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej mohol predseda senátu odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie vždy (len) ak a/ bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžadoval dôležitý verejný záujem (§214 ods. 1 O.s.p.). V ostatných (t.j. v § 214 ods. 1 O.s.p. neuvedených) prípadoch bolo možné o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§214 ods. 2 O.s.p.). Na základe uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že odvolací súd tým, že rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania postupoval v súlade so zákonnou možnosťou (§214 ods. 2 O.s.p.), preto nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

12. K nedôvodnej námietke dovolateľa, že odvolací súd nepripustil na jeho návrh dovolanie voči svojmu potvrdzujúcemu rozsudku, že sa s týmto návrhom riadne nevysporiadal a procesné pochybil, keď vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil, že dovolanie neprípúšťa, dovolací súd akcentuje, že zákonná úprava prípustnosti dovolania podľa O.s.p. bola kogentná (kategorická bez možnosti odchýlenia)/§ 238 ods. 3 O.s.p. upravoval prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom, ak odvolací súd vo výroku takého to rozsudku vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Takýto názor mohol vysloviť výlučne odvolací súd, pretože oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozhodnutiu patrilo výlučne odvolaciemu súdu a nezáviselo od návrhu strany konania. Strana v konaní mala právo podať návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania, ale odvolací súd nebol povinný ho akceptovať, bolo totiž len na zvážení odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku vysloví alebo nie. Pokiaľ teda odvolací súd by vyslovil pripustenie dovolania vo svojom výroku (čo nie je daný prípad), až potom je dovolací súd oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci otázky zásadného právneho významu. V prípade, ak odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil, ako je tomu v danej veci, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 2/2012). Dovolací súd je v tomto smere viazaný názorom odvolacieho súdu, ktorý nevyužil svoje oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozhodnutiu, a musí túto skutočnosť akceptovať rovnako ako strana konania. Odvolací súd mohol rozhodnúť len o tom, že dovolanie je prípustné v zmysle pozitívneho uvedenia prípustnosti dovolania, pretože zákon účinný v čase podania dovolania nedovoľoval, aby odvolací súd vo svojom výroku mohol negatívne rozhodnúť o prípustnosti dovolania, t. j., že dovolanie je neprípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Ak by odvolací súd vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že dovolanie je neprípustné, tento výrok by bol v rozpore s vyššie uvedeným zákonným ustanovením. Dovolací súd napokon dodáva, že na konštatovanie

prípustnosti dovolania odvolacím súdom nie je právny nárok.

13. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Vzhľadom na obsah spisu a dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o výnimočnosť, aby písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, ktorá skutočnosť by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa požadované zákonné náležitosti (§ 157 ods. 1 a 2 a § 219 ods. 2 O.s.p.), uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení a vo väzbe na nich nepripustenie dovolania proti svojmu rozhodnutiu, pretože sa nejedná o otázku zásadného právneho významu riešenú v tomto konaní. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Dovolateľ v dovolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania - rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky všeobecne považované (iba) za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011), lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd nezneškodnil účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodňal mu možnosť pred súdom konať. Právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo o sebe nesprávne právne posúdenie veci v procesné neprípustnom dovolaní ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Keďže podané dovolanie nie je procesné prípustné, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd preto dovolanie odmietol

podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesné neprípustné a nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje. O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.